

No 1-22

N° 1.

Heljä

Wirren Koetusta

Jak. Juteinilda.

W i i p u r i s s a .

Cedermallerin Lesken ja Pojan Kirja-painosta,
vuonna 1844.

Imprimatur:

G. REIN.

Usko Jumalaan.

Maa ja taivas mainioita
ovat täynnä tutkittaa,
täynnä armon tawaroita
kielin kaikin lausuttaa.

Kaikkiwallan wiisautta
luonnon laatu merkitsee,
Luojan suuren laupiutta
tunnollemme tulkitssee.

Kaikketi on kaikuwainen
korwa tehty kuulemaan,
silmä luotu liikuwainen
ihme-töitä tundemaan.

Järjen lahja luonnossamme
tekiästä todistaa,
rakkautta rinnassamme
wakaisesti wahwistaa.

Rakkaus on riemu suuri,
walms wainot wälttämään;
Jumalalda on sen juuri
istutettu itämään.

Uloinen on itsellemme
usko jalo Jumalaan.
Siinä vielä weljellemme
hartautta hawaitaan.

Alkuamme ajatellen
usko meillä menestyy,
tuonen tietä tutkistellen
toiwon tähti ilmestyy.

Julkainen Jumalan kiitos,

elli

Latinalksi :

Te Deum laudamus.

Isä! joka jalommasti
autat aina maailmaa,
laihon lailla hartahasti
kanss kohdes kumartaa,
juhla-laulu lausuwainen
kirkossas on laikuwainen.

Kilwan kiitos kandaamme
luoksi Luojan laupiaan,
riendäkämme riemusamme
tahtoansa tundemaan,
jonga armo, woima, walda
täytti toiwon awaralda.

Hurskas, hyvä Hallitsia!
walmis meitä muistamaan,
Waldiasten Wallitsia!
käännä korvas kuulemaan
äändä kansan kiitollisen,
omaisuudes onnellisen.

Illo on nyt ilman alla,
riemun aika aljetaan,
halleluja huminalla
Lauviaalle lausutaan;
Pohduttajan armo-laina
ommi meille aldis aina.

Viimein walo iäisyhyden
armon kautta awataan,
Waldiaalle wäkewyyden
woiton wirttä weisataan.
Pyhä, pyhä taiwahassa!
rauha myöskin maailmassa!

Kirkko-tarha essi kalmisto.

Sarwoin wälillä syndymän, haudan
muistan muuta kuin ruumihin laudan;
tänne itkulla ihminen kulkee,
täällä silmänsä tuskalla sulkee.

Mutta tuskamme palkitsee toivo,
että estyvät vaikeus, woivo.
Etsi elämän laksoissa lantaa,
jolla julkenet läheta hautaa.

Tänne luowataan onnemme laivat,
tässä waipuwat tuskat ja waiwat;
kautta kuoleman tuonelaan tullaan,
ääni laupias Luojalda kuullaan.

Jos on kuolema elämän kouko,
kirkko-tarha on taivahan touko.
Kalma muotomme muldahan kandaan,
Herra hengemme takaisin antaa.

Maassa murtuwat ihmisen raajat,
muisto-merkit ja ristit ja waajat;
mutta murtunut olendo woittaa,
koska autuuden auringo koittaa.

Waikka kandaan waldikan, sauwan,
eipä warjossa wiivytä sauwan;
Luoja undistain luotunsa nostaa,
kaiikki tekomme palkitsee, kostaa.

Armon owi.

Mutunden portti ahdistaa
wieheissä wiipyneitä ;
ei woida sinne valmistaa
synnille sala-teitä.

Surkudella suljetaan
rietasten riemun retket ,
kuin paatuneina suljetaan
hyljäten hywät hetket.

Rikosten muisto musertaa
ehdolla eksyneitä
ja postillensa pusertaa
tylläldä khyneleitä.

Siis ehdi, sielu, etsimään
pyhyyttä maamme päällä,
hywässä kiini kestämään ,
rudista usko täällä.

Näin armon owi awataan
hundossa huolewalle ,
lunastus wielä luvataan
kansalle katuwalle.

Tuskaisen toivo waltenee
syndinsä syistä päästä ,
sulaksi sydän raukenee
kuin järwi talwen jäästä.

Ei liiku liitto Vanpiaan ,
warottu wakawasti ,
jos taito , woima taritaan
hänelle hartahasti.

Ei loppu elo kuolemaan
Luojaansa luottawalla ,
waan tie on tietty tuonelaan
autuuden toiwon alla.

Wanhurskas viimein waijuttaa
kuolossa päivän koiton ,
ja waijendet waiwuttaa,
suo meille suuren woiton.

N° 2.

Wiisi

Laulun Laitosta

Jak. Juteinilda.

Wiipurissa.

Cedermallerin Pesken ja Pojan Kirja-painosta,
vuonna 1844.

Imprimatur:

G. Rein.

Paulu Suomelle.

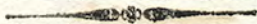
Gudinen aika on Suomelle aiwan
lijaksi lisännyt waaran ja waiwan ;
waan nyt on huokea huoletkin woittaa ,
kuin onnen auringo armas jo koittaa.

Suomesfa säilywät rauha ja riemu ,
syttynyt rakkaus, sydämen liemu,
warahin walistus loputa loistaa,
elämän polulda warjoja poistaa.

Taipumus työlle on näändänyt näljän,
täyttänyt aineilla aittamme wäljän ;
Pohjolan pojat, ne tottuwat toimeen ,
tyttäret tyhöndäwät kudetta loimeen.

Korkean Koulun ja Opiston suuren
tutkinnot tuottawat järjelle juuren ,
joka jo toiwolle alkua antaa ,
hengelle hedelmät kaiketi kanda.

Wiisajat ottawat opista waarin ,
tyndäjät työllänsä täyttäwät laarin ,
kuuluna kunnia keskemme kestää ,
lundomme turmiot elosta estää.

Pauku Suomessa.

Arvon mekin ansaitsemme
Suomen maassa suuressa,
ehk' ei riennä riemuksemme
leipä miesten maatesa;
laiho kasvaa kyndäjälle,
arvo työnsä täyttäjälle.

Suomen poika pelollansa,
wailla waiwan pelkoa,
töistä voiton voimallansa
tuopi täynnä toivoa;
hän on rakas, rauhallinen,
mies sodassa miehuullinen.

Opin teillä oppineita
Suomessa on suuria,
kansan luona kandeileita
täällä tehdään uusia;
walistus on wiritetty,
järki hywä herätetty.

Suomen tytöt postti-päihin
weri waatii kuffaiset,
hall' ei pysty harmaa näihin,
nait' ei pane pakkaiset;
luonnossa on lembeyttä,
sydämessä siweyttä.

Menestys Suomessa.

Kyllä on Suomessa luminen luondo,
waan hyvän-suondo
riemulla rindoja lämmittää,
Kulkekon talwella kylmänä tuukin,
lämmiin on luukin,
kuin weri ystävät yhdistää.

Resällä leikkiwät linnut ja karjat,
makeat marjat
warfista walmiina taitellaan;
kedolla kestäwät lapset ja laumat,
pellolle aumat
korkeat, laweat laitellaan.

Pienestä pijasta paisuupi nainen,
jaa, samman lainen
kuin marja kukasta wiljellään.
Miehiä nousewat poikamme norjat,
suorat ja sorjat,
miehinä mielensä kiitellään.

Ei ole elämä onnea wailla
Suomengan mailla;
awoina owi on nautindoon.
Maitawan neitoisen lembeä laatu,
simasta saatu,
aina on sulawa suosioon.

Paulu elämän nautinnosta.

Puonnon suuren lapsukaiset awarunden alla,
nautittamme elämätä iloll' ihanalla ;

pois, pois karwaus,
wälttä, weikko, huolet;
pois, pois walitus,
taita tuskan nuolet.

Rakkauts on tuskan alla rinnassamme täällä
aina niin kuin päivän paiste syksyisellä säällä ;

pois, pois wihainen
wälsidämme waino ;
pois, pois salainen
kateuskin kaino.

Ilon aamu autuas on nytkin alkawainen,
riemun päivä ruskoittaapi kaunis, koittawainen ;

pois, pois turmelus,
hywin hyvä tähtä ;
pois, pois huokaus,
toiwoll' onni tähtä.

Hyvä, niin kuin kuutamolla kuljessellesamme,
ombi toivo, sielun walo, waellussessamme ;

pois, pois epäily
erhetyksen yöstä ;
pois, pois pimeys
tunnosta ja työstä.

Kyllä kalma ennustaapi, että olet mulda,
että laikki katoaapi, kauneus ja kulda;

pois, pois kuitengin
kuolon pelko peitä;
pois, pois pikemmin
murhe musta heitä.

Missä liene muuttumata olo maamme päällä?
tytyväisyys omi wasta onnen täyte täällä;

pois, pois wiipykön
murhe-päiwä meildä;
pois, pois pysykön
itku ilon teildä.

Tanssi laulu.

Miesten, naisten merkkillisten,
taitawain ja toimellisten
töistä tawat tunnetaan,
arwo heille annetaan.

Mutta myöskin moninaiset
leikit, tanssit taipuwait
nuori kansa käsittää,
huolet niillä hävittää.

Siivottua suojan ääret,
suurten, pienden suorat sääret
tanssatesa tarwitaan,
kosta polskat potkitaan.

Wiulu soipi winguwainen,
Piiparikin puoldawainen
puhaldaapi pillillään,
silmit siitä killillään.

N° 3.

Hengen Herätysksiä.

Jak. Juteini.

W i i p u r i s s a .

Cederwallerin Lesken ja Pojan Kirja-painosta,
vuonna 1844.

Imprimatur:

G. Rein.

Suo kans.

Suoja! joka laweuden,
korkeuden kannatat,
olet Herra hurstauden,
mutta meitä armahdat,
käännä kielet taipumaan
laupiuttas lausumaan.

Sytyttele sieluisamme
puhdas, pyhä rakkaus
palawaksi powessamme
niin kuin liekin leimaus.
Saata sanas heränneen
seuratundas sydämeen.

Suo nyt ensin elämämme
otollisen olewan,
salli sitte säilywämme
tullen majoin tuonelan,
josfa onni odottaa
niin kuin oppis osottaa.

Katumus-wirsi.

O, Herra, hurstas Baldias!
ei rietas riemu kestä.

Ah, mutta auta, Armias,
syndistä syistä estä.

Me neuvos, jälkes jätimme,
fielumme surmaan syöksimme
hekuman hulluudessa.

Jo muisto menon ilkeän
raskaasti rasittaapi
ja syillä synnin syngään
tuntoa tulistaapi.

Me khyneleillä kastamme
nyt rauhattoman rindamme,
hawaiten halwat työmme.

Waan estä, Isä, wakainen
epäilyk eksyneildä;
suo meille armos ainainen
palata pahain teildä.

Huojenna huoli hätäisen
ja viimein itkun iäisen
syyt poista sydäimestä.

Siiis, kuin on tullut turmelus,
josta on murhe musta,
huolessa Herran hartaus
loistakon lohduitusta,

niin että lewon löydämme
ja uskon kilwen käännämme
turwaksi oman tunnon.

Niin kurja kuin on paatumus
tunnosfa tuomiolla,
niin wäärä ombi vaatimus
antuutta ansiolla.
Wirheinen waan on heikkous;
nöhyille Enojan laupius
awaapi armo-helman.

Murhe ja lohdtus.

Murhe, muodot murtawainen,
menoansa muuttelee,
hefumakin hehkuwainen
turhan mielen turmelee,
ihmis-raukan rundelee.

Itkein lapsi ilmestyyti
wgiwan alla waiyumaan,
huollen wanha hämmendyyti
laksuhonsa lahomaan,
murtumaan ja maatumaan.

Waro itses wakaisesti,
kuolewainen, kärsimään,

riennä, riennä remuifesti
eksymätä ehtimään
kuolon kautta elämään.

Pystyisenä pysyväinen
patfas katon kannattaa,
toivon kautta kärsiväinen
huokaukset huojendaa,
heikon voiman vahvistaa.

Pyhä pyhin kuljestella,
ehtä päiväs pimenee,
anna kuolon kolkutella;
wiimein warjo waltenee,
Herran armo aukenee.

Udis armon auringosta
lohdutus on loistamaan.
Wiisas vielä wahingosta
kaiikki oppii kandamaan,
Luojahansa luottamaan.

Gloffi nyt ihmishyden
murhe maassa muutetaan,
itse riemu iäisyden
alahalla aljetaan,
toivossa jo tunnetaan.

Sairaan wirsi.

Woi! kuin on kaikki kamala
ja elo ahdas aiwan;
tuonengin tie on tukala,
kuin tunnen tuskan, waiwan.

Ei elämässä yksitän
voi auttaa voimatonda.
Ei lohdutusta löydykän,
murhetta muistan monda.

Baan koston, kurja, moitellet
näin soimaan surkeutta,
kurjuutta kärsin epäillett
ja waiwan waikeutta,

Niin löytää lahjat ymmärrys
suloiset sydämessä,
kuin ovat toivo, kärsimys,
waiwangin wiipyessä.

Näin, ynnä näiden, elämän
lohdutus tänne lähti.
Nyt tunnen turwan kestävän;
ei sammuu toiwon tähti.

Eiis kannan minä kuormani,
taiwasta toiwon vielä;
jos waipuu täällä woimani,
niin löydän lewon siellä.

Kuolemattomuus.

Niin kuin sen toivo todistaa
ja usko warsin wahvistaa,
ei haita hauta meitä.

Waiwat waan
woitetaan;
kalma kungin
wangitungin
paulat päästää,
sielun säilytetyn säästää.

Nyt kuljeskellen kuolemaan
ja tullen täällä tuonelaan
juon wirwoitusta vielä;

autuaan
aamun saan,
koska kerran
hunto Herran
korwin kuullaan,
tuonen tiellä jälle tullaan.

Siis syy on syitä estämään,
pyhyyttä aina pyytämään
matkalla maailmassa.

Syödyttään
nyöri näin
laihon lailla,
waikka wailla,
kaswun kandaan,
joka arwon jalon andaa.

N° 4.

Jak. Juteinin

Pientä

Piirroksia.

Wiipurissa.

Cederwallerin Lesken ja Pojan Kirja-painosta,
vuonna 1844.

Imprimatur:

G. REIN.

Piirroksia

Kirkon Uhoissa.

Kirkolle.

Kosta sielun säilytystä
elämässä etsitään,
tässä hengen herätystä,
pyhitystä pyhitetään.

Kirkon oven päälle.

Tämän kautta kuljestellen
kulje aina ajatellen
kuinga taivas tawataan,
armon owi awataan.

Saarna-tölkille.

Sana suuren Jumalan,
walo tiellä tuonelan,
järjälle on johdatus;
toiwollemme todistus.

Alttarille.

Aina armon alttarilla
uhrina on uskowilla
hyvä hengen parannus,
puhdas, pyhä waellus.

Kirkon kello.

Minä kutsun, kuolewaiset,
teitä Herran temppeliin;
huojennusta, huolewaiset,
siellä saatte sydämiin.

Kalmiston portin päälle.

Siunattu on tämä tie,
rauhan majoin maalda wie.

Hauta.

Armosta alkawat elämän retket,
Haudassa hukkuvat huolemme hetket;
tuskan ja tuonelan erona meillä
waaksalla wäli on mitattu heillä.

Muisto-merkki.

Mies on mennyt manalaan,
mutta thönsä muistetaan,
joito maassa mainitaan.

Santa Piirrosia.

Nyt riennän riemuifesti
matkalle maailmasta
ja tulen turwaisesti
armosta awarasta
autuutta alkamaan.

Pautoinensa lahowainen
ruumis maassa raukenee,
fielu siitä muuttawainen
Luojan luoksi lähenee.

Ottakat wastahan kutsumus warhain,
koska on aika ja parannus parhain.

Kautta kuolon sulkewaisen,
waiwat wasta sulkewaisen
hengen paulat päästetään,
koska päiwät päätetään.

Ruumis-raukka riutuwainen
käsketty on kärsimään,
mutta Herran heimolainen,
sielu palkan perimään.

Toiwolla kärsiwä kuoleman woittoa,
armongin auringo toiwossa koittaa.

Kulkewainen kuolemaan!
wiivy tässä, tutki tätä,
tähän loppui tuskan hätä;
hautu tie on tuonelaan.

Jywan maassa murtuwaisen
ittu jälle ilmestyy,
ruumihingin ruupuwaisen
hengi wielä wirkistyy.

Isän tykö ikäwöiten
hengi harras halajaa,
kiittäwänä tipinöiten
Luojan luoksi palajaa.

Waikka ruumis wäsywäinen
mullan luoksi muutetaan,
kyllä sielu säilywäinen
arwohonsa autetaan.

Koska kuolo woitetaan,
luonnon laina maksetaan,
kohta Herra herättää
sielun ja sen säilyttää.

Herran on kullakin muoronsa kuolla,
kuitengin toiwotku virkkaus tuolla
kuoleman takana kuumoittaa,
ihanan elämän ilmoittaa.

Pakastuva lapsukainen
ombi Herran heimolainen,
jonga kuolo jouduttaa,
tasaisesti taluttaa
ilon pyhän perimään,
Ruojan luona elämään.

Pappi on lewossa löytänyt onnen,
tawannut taiwaan,
joka on joutunut kässillä kuolon
helmaasta hautaan.

Nine maasta alkawainen
mullaksi on murtuwainen;
mutta sielu siirretään
elämästä elämään.

Sielun kehä siirrettiin,
muldahan nyt muutettiin.
Kewenä kestä maa,
kussa kukin lewon saa.

Ei synny syötä huolemaan,
kuin ehdin minä kuolemaan;
näin wasta voitin waiwat,
nyt raajat rauhan saiwat.

Räsky tullut tuonelaista
kerran täällä täytetään,
matkustellen maailmasta
huolen hetket heitetään,
koska armon awaruutta
taiwahaasta tarjotaan,
että eloakin uutta,
toista vielä toiwotaan.

Näki vielä waiwan alla
ombi taiwas toiwowalla ;
sillä sielu menestyy,
ilo sille ilmestyy.

Elon toisen toiwowainen
sielu sinne saatettiin,
ruumis-raukka ruupuwainen
laksohonsa laitettiin.

Sinun muuttos ilon maille
teki meillä majan waille,
tuotti tustan sydämiin
riemuta nyt riutuwiin.

Ystäväni ! yllyttellen
itkewäinen ilman alla,
älä huole huokaellen
waellusta wainajalla,
ettän olen erilleni
sinun luoldas luopuneena ;
sillä nyt on sielulleni
armon owi auenneena.

Jos hengen walossa waelletaan,
kuin kuolon kutsumus sielulle suodaan,
niin Herran helmahan se sitte tuodaan,
engelin luwana kuljetetaan.

Yaxsi ! lahja Paupiaalda,
matkustaisfas täldä maalda
yksi engeli enemmän
saapi liittonsa likemmän
Isän kanssa iäifesti
suojelduna sulloifesti.

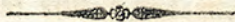
Murheesta olen murtunut,
waiwoissa kuollen waiyunut;
nyt, Herra! niistä päästit
ja sielun rauhan säästit.

Kuin tuolemahan kuljetaan,
niin silmät sitte kuljetaan;
waan toivo warjot poistaa
ja lohdutusta loistaa.

Tundeneena tuskan tulda
ruumis-raukka ombi mulda;
waan elo toinen wakkenee,
armosta taiwas aukenee.

Wakkendet näin nyt wasta
wainajalda voitettiin,
sielu, tuotu taiwasta,
sinne jälle siirrettiin.

Kyllä kaikki maasta saatu
maaksi jälle muutellaan;
sillä se on luonnon laatu;
mutta sielu suojellaan.

N° 5.

Wakaisia

Wärsyn Päitä

Jak. Juteinilda:

Wipurissa.

Cederwallerin Pesten ja Pojan Kirja-painosta,
vuonna 1844.

Imprimatur:

G. Rein.

Nullakin työllä on tekiä täällä
mullangin päällä :
sittä on huokea huomaita Herran
kaikei Herran,
tundea maassakin maailman Luojan,
turwan ja suojan.

Luoja suuri kaiken luonnon
teoistansa tunnetaan,
joida hengi hyvän-suonnon
tundohomme tuotetaan.

Onnen lahjat osaksemme
Lauyiaalda lainataan,
joista wero weljellemme
maailmassa maksetaan.

Mies on maassa mainioinen
kuuluisambi kuolemassa
aina niin kuin auringoinen
laweambi laskeassa.

Rikkaus on riemutoina
ollut muinen muutamalla,
oppi wasta werratoina
tawarana taitawalla.

Miehen jäykkä järki
niin kuin kova kärfi
toimessa ja työssä tunnetaan;
tähden lujan luonnon,
fulan hyvän-suonnon
arvo meille aina annetaan.

Irstainen ilo ei mitäkän maksaa,
eikä se hyötyä jaella jaksaa;
riemu on rietas ja huwitus halpa,
joka ei myös ole synnille salpa.

Jäljet kungin kunnollisen,
työt ja toimet tunnollisen
tulduansa tuonelaan
muilda vielä muistetaan.

Ilman intoa hyvyyden,
pailsi pyyhdyä pyhyiden
ombi usko uupuneena,
walistuskin waiupuneena.

Ihmis-parha ilman alla
alahalla!

Luokas kuljet kuolemaan,
ehdi elo tuonelassa
tulewassa
toiwon kautta tundemaan.

Konstilla on kova luotu,
fielmä sielun itkunaksi,
järjen walo wasta suotu
ihmis-kunnan kunniaksi.

Wiifas vielä wainottaisfa
järjeldänfa jäykistyy,
niin kuin köysi kasteldaisfa
jäykemmäksi jännistyy.

Keittämällä kattilasfa
piti termasta tuleepi,
rinnasfakin riehumasfa
paha paatumaan rupeepi.

Jos maailma on ahdas aiwan,
niin siirrä toivos tuonelaan;
näin voitat woimatakin waiwan,
voit olla walmis tuolemaan.

Mendyämme manalaan,
tullen siellä tuonelaan,
turha ombi työmme laatu
oman woiton syystä saatu.

Ohdon synnin sywät haawat
owat pahat parandaa,
heikot Herran armon saawat,
joita rikos rasittaa.

Waelluksen waiwalloisen
liemittääpi luja usko,
että toivo elon toisen
ombi onnen aamu-rusko.

Beto, jota peljätään,
raateleepi raajat waan,
syndi, jota syleillään,
saapi sielun hukkumaan.

Ihmisten omalla ilkeydellä
riemu ja rakkauts raistakillaan,
kunnian tukka ja hedelmä hellä
häpiän hallalla haastakillaan.

Paki tuolla tuonelasfa
tulewasfa
täälläkin jo tunnetaan:
että ehdon rikokfille
riettahille
kosto kowa annetaan,
heitolle ja horjuwalle
huolewalle
armon helma awataan.

Pahalla ja paatuneella,
synnin syistä faastuneella
ombi elo ensin nurja,
fitte kuolo fangen kurja.

Spä-luulo, turha täällä,
tunnon turmeleupi,
mammonakin maamme päällä
wiepi, wietteleupi
hengen hellän harha-teille
kurjin kulkemassa,
tuopi wielä tustan meille
tuolla tuonelasfa.

Kosta sydän syndisellä
paulatoina pahenee,
nii jo nimi ihmisellä
arwoftansa alenee.

Kuolewaiſet! kunnianne
kurja meno kukiſtaa,
niin kuin halla niitullanne
kukat kaikki kallistaa.

Miehen arwo ombi arka,
jota joka poika parka
warahin jo warjelkon,
ſuurimmasti ſuojelkon.

Wäärän woiton wietelkeſsä
häijyn lailla hääritään,
ſäilymähän ſydämeſsä
ſynnin kärke kääritään.

Jos ei ole oikeutta
ſydämeſsä ſyndyneenä,
niin on wailla walkeutta
järki vielä jähtyneenä.

Herran hengi walwomainen
tuopi meille menestykſen
niin kuin päivä paistawainen
vielä walon, lämmitykſen.

Mutuasta aikansa
tundo tielle johdattaa,
ennen kuin hän kuolduansa
kaiken onnen kadottaa.

Kalma yhtä kauhiſtaapi
tullen täällä tuonelaan,
toivo toista lohduttaapi
kuljettaiſſa kuolemaan.

Synnissä syndynyt,
pahassa paisunut,
ehdolla eksynyt,
uskossa uupunut,
joka ei Jumalan sääntöä säästä,
ei taida taiwahan portille päästä.

Joka, julma juonisansa,
ei nyt säästä elävää,
ei se luota Luojahansa,
toivo toista elämää.

Ujattele, armas weikko!
ehkä olet ollut heikko
täällä töitä täyttämään,
että Luoja kaiken luonnon
tähtien henges hyvän-suonnon
sielus siirtää elämään.

Herran suosio on hinda
meille hyvästä menosta;
riemastuupi lapsen rinda
hyvän isänsä ilosta.

Armosta elo aljetaan
onneksi olennoille,
armosta aina kuljetaan
autuuden asunnoille;
waan jonne waista joudutaan
ja tunne kulin kutsutaan,
kuin sielu säilyväinen
on hyvä, hedelmäinen.
